

[Per Hækkerup.]

ganisationer i Danmark, der inden for deres eget område er så stærke, at de ville være i stand til at sikre de fordele, der ubestrideligt ligger i hovedoverenskomsten; men det er dog heller ikke nogen hemmelighed, at der er andre faglige organisationer i Danmark, der ikke ville være i stand til, hvis de skulle klare det ad sædvanlig overenskomstmæssig vej hver for sig, at sikre sig tilsvarende fordele. Det, der sker, når man i socialistisk folkeparti stiller sig på det standpunkt, at man afviser hovedoverenskomsten, er simpelt hen det, at man skubber de svageste fag ud, de fag, som ikke er i stand til selv at klare de fordele, hovedoverenskomsten giver, og så lader kun de stærkeste fag klare opnåelsen af goderne for sig selv. Det er i strid med den elementære solidariske linje, som i hvert fald vi ønsker skal gælde inden for fagbevægelsen.

Det ærede medlem sagde, at hans brud med hans tidligere parti ikke skete som følge af en magtkamp. Det er naturligvis overordentlig vanskeligt at bevise, at det er sket som følge af en magtkamp, det drejer sig jo om interne forhandlinger, men den, der opmærksomt har fulgt udviklingen — og jeg tillader mig at sige, at jeg har prøvet i hvert fald opmærksomt at følge udviklingen — vil erindre, at det ærede medlem i den erklæring, han afgav den 18. juli 1958 til medlemmerne af det kommunistiske parti, selv siger:

„Luften i partiet blev usund. Politiske modsætninger slog om i eller forbandt sig med personlige.“

Det var netop det, der skete, det har jeg også et levende indtryk af at det ærede medlem har ret i. Jeg tror ikke, det er forkert at sige, at det var et resultat af en indre magtkamp, som førte til, at det ærede medlem således, som han selv har valgt at udtrykke det, blev sparket ud.

Det ærede medlem sagde, at jeg havde hverken vilje til at lære eller til at glemme. Jeg indrømmer én ting: jeg har ikke vilje til at glemme. Jeg har ikke vilje til at glemme det ærede medlems politik gennem 30 år, jeg har ikke vilje til at glemme, hvad det ærede medlem har stået for, hvad det ærede medlem har tilladt sig at sige og at informere eller misinformere den danske arbejderklasse og den danske befolkning om.

Det har jeg ikke viljen til at glemme, selv om jeg forstår, at det ærede medlem gerne vil, at det skal glemmes. Men jeg har sandelig viljen til at lære. Jeg har viljen til at lære af de bitre erfaringer, vi har gjort med det ærede medlem, dengang det ærede medlem var formand for det kommunistiske parti, og jeg tror ikke på, at det ærede medlem bliver en tøddel anderledes i sit 62. år, fordi han er blevet formand for et andet parti, der kalder sig noget andet.

Det ærede medlem tilbyder nu elskværdigt sin hjælp til socialdemokratiet; det ærede medlem tilbyder at vejlede den danske arbejderklasse om, hvordan vi skal bære os ad i den politiske kamp. Jeg synes nok, at man, når man er gået den vej, det ærede medlem er gået, skulle være meget forsigtig med at tilbyde sin hjælp som vejleder. Når det ærede medlem netop må konstatere, at det parti, han gennem 30 år havde ansvaret for, i de sidste 15 år har bevæget sig fremad på samme måde som krebsen, når det ærede medlem har måttet konstatere tilbagegang efter tilbagegang, synes jeg ærlig talt ikke, det ærede medlem skulle optræde som vejleder for dansk arbejderklasse.

Men det minder mig om en ting, når det ærede medlem siger, at han er villig til at støtte socialdemokratiet, endda af al sin magt. Det ærede medlem er stadig tilhænger af Lenins ideer og opfattelser, og Lenin har også udtrykt sig om, hvordan man skal støtte socialdemokratiet. Hans sammenligning er den velvillige, at man skal støtte partiet på samme måde, som rebet støtter den hængte. Nu er jeg godt klar over, at det er i overført betydning og ikke hentyder til en vis teaterscene. Men jeg er overbevist om, at det ærede medlems velvillige tilbud om støtte til os har nøjagtig den samme gode hensigt, som Lenin gav udtryk for, og derfor tror jeg, jeg må skuffe det ærede medlem ved at sige, at han skal ikke vente nogen glædes- eller taknemlighedsjubel fra mit partis side i anledning af et sådant tilbud.

Så hentydede jeg til en bemærkning fra det ærede medlem om hamskifte. Det ærede medlem henviste til, at han havde fået begrebet og udtrykket fra Henrik Pontoppidan. Nu må jeg ærlig talt sige, at jeg aldrig i min vildeste fantasi har sat det ærede med-